

CORSICA DE GOLF VAN PORTO

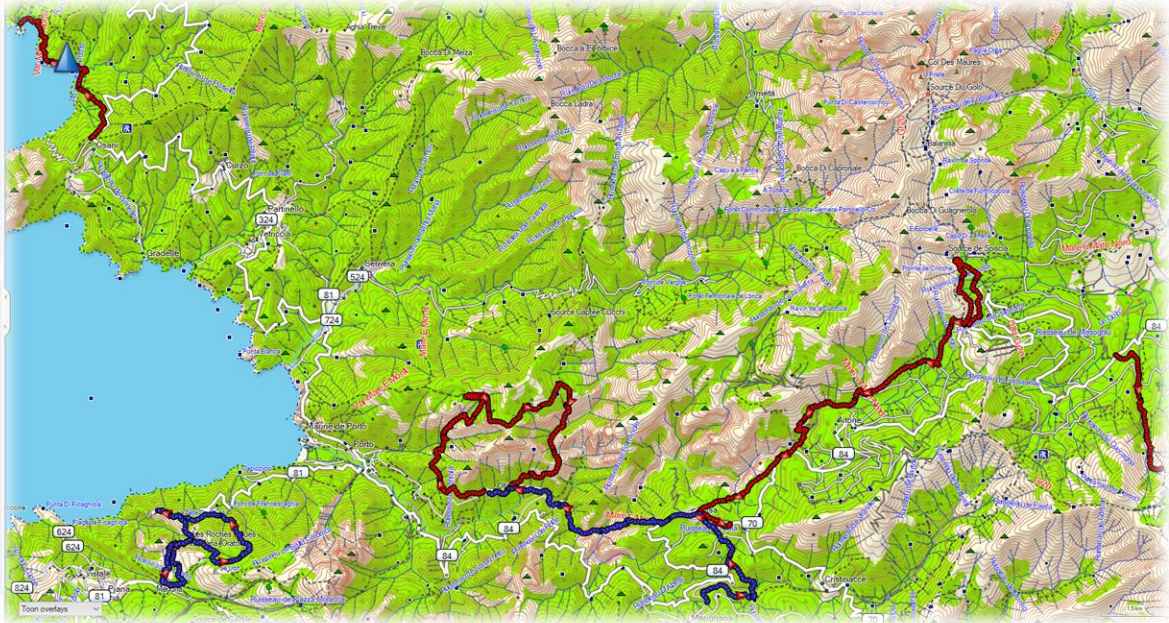

ZUIDERHUIS
SEPTEMBER 2019

DE GOLF VAN PORTO

De Golf van Porto is zonder twijfel de parel van de Corsicaanse kust. Ter land en ter zee kan men er een uniek kustlandschap bewonderen. De bergwandelaar wordt evenzeer verleid door het grandioze rots- en bosdecor rond de golf, wat de wandelingen zeer gevarieerd maakt. De Golf van Porto, ingeschreven op de UNESCO werelderfgoedlijst, is prachtig met kliffen van rood graniet die de zee overheersen. Opmerkelijke plaatsen die we aandoen zijn: de Calanques de Piana, in het zuiden; en het schiereiland Girolata en het natuurreservaat Scandola, in het noorden.

Hieronder een overzichtskaartje van de wandelingen die we gedaan hebben.

DEELNEMERS

Van links naar rechts : Ludwig (reisleider – Merchtem), Dirk (Oostende), Gisela (Breendonk), Carine (Duffel), Ingrid (Duffel), Marleen (Puurs), Marita met achter haar François, haar echtgenoot (Hamme), Herbert (Antwerpen) en Kerensa en haar echtgenoot Luc (Veltem).

Zaterdag 14 september 2019

We zijn met een late vlucht van Zaventem naar Bastia gevlogen. Met een privébus zijn we naar Corte gereden waar we ons hebben geïnstalleerd in het hotel. Na ons avondmaal zijn we nog even de stad gaan verkennen.

In het midden van de stad staat het standbeeld van Gaffori. Op de achtergrond staat zijn huis dat nog steeds de kogelinslagen bevat van de verschillende aanvallen op zijn woning. Het standbeeld van Gaffori wijst in de richting van de citadel van Corte. Meermaals dienden zijn soldaten van in zijn woning aanvallende troepen op de citadel te beschieten.

In 1746 belegerde Gaffori de Genuezen in de citadel van Corte. Met ontzetting herkende Gaffori zijn eigen zoon die door de Genuezen was ontvoerd en op een muur van de citadel werd vastgebonden.

De soldaten hielden meteen op met schieten, maar de echtgenote : Faustine snelde op hen toe en riep : “Blijven schieten, denk niet aan mijn zoon maar aan het vaderland!” Gaffori nam de citadel in en vond zijn zoon ongedeerd terug.

In 1750 was Genua weer meester van de citadel en vandaaruit trachtte ze de stad te veroveren. In het huis van Gaffori was er slechts een handvol soldaten aanwezig die Faustine bewaakten tijdens de afwezigheid van Gaffori. Toen de soldaten zich wilden overgeven, dreigde Faustine de lont in het kruitvat te steken. De soldaten kregen weer moed en hielden stand tot Gaffori met nieuwe troepen kwam opdagen.

In 1753 werd Gaffori verraden door zijn eigen broer; hij vond de dood in een hinderlaag van de Genuezen. Tot op de dag van vandaag wordt Gaffori aanzien als een van de grootste leiders van Corsica. Maar ook zijn echtgenote Faustine wordt geëerd. Op de sokkel van Gaffori zijn standbeeld zijn afbeeldingen aangebracht van Faustine haar heldendaden.

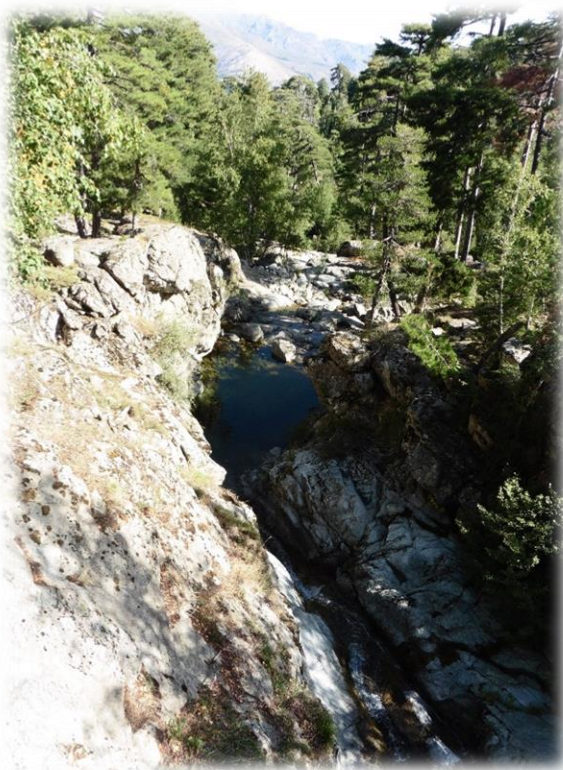

Zondag 15 september 2019

- Wandeling : Heen- en terugwandeling van aan Maison Forestière De Poppaghia
- Gebied : Col Di Vergio
- Afstand : 8 km
- Stijgen : 600 m
- Dalen : 600 m
- Duur : 7 uur

We stappen door het bos van Aïtone. Het Forest d'Aïtone heeft de sfeer van een sprookjesbos. De naam van dit oude bos is afkomstig van het Latijnse woord 'abies', dat spar betekent. Het bos is ongeveer 24 km² en ligt tussen de 800 en 2000 meter hoogte.

De genuezen gebruikten het hout voor hun schepen en legden in de 16e eeuw een weg aan om de stammen naar Sagone te vervoeren.

Het bos bestaat vooral uit Corsicaanse dennen, een variant van *Pinus nigra* die meer dan 45 meter hoog en 200 jaar oud kan worden. Er zijn ook zeedennen, sparren, beuken en lariksen die de planten, wilde vruchten en paddenstoelen daaronder goed beschermen.

Hoe hoger we komen hoe technischer de klim wordt. Dit is dan ook een tamelijk zware wandeling.

Het bos van Aitone is een van de mooiste bossen van Corsica. Hier staan voornamelijk Corsicaanse dennen. Dat is een van de hoogste bomen in Europa en veel van die bomen hebben een perfect rechte stam. Sommige hebben een omtrek van 5 m en zijn om en bij de 500 jaar oud.

In de 19de eeuw was er een bekende bandiet Theodore Poli. Nadat hij een politieagent had neergestoken vluchtte hij naar dit bos en leefde er enkele jaren ondergedoken. In 1827 trapte hij echter in een valstrik en werd hij gedood.

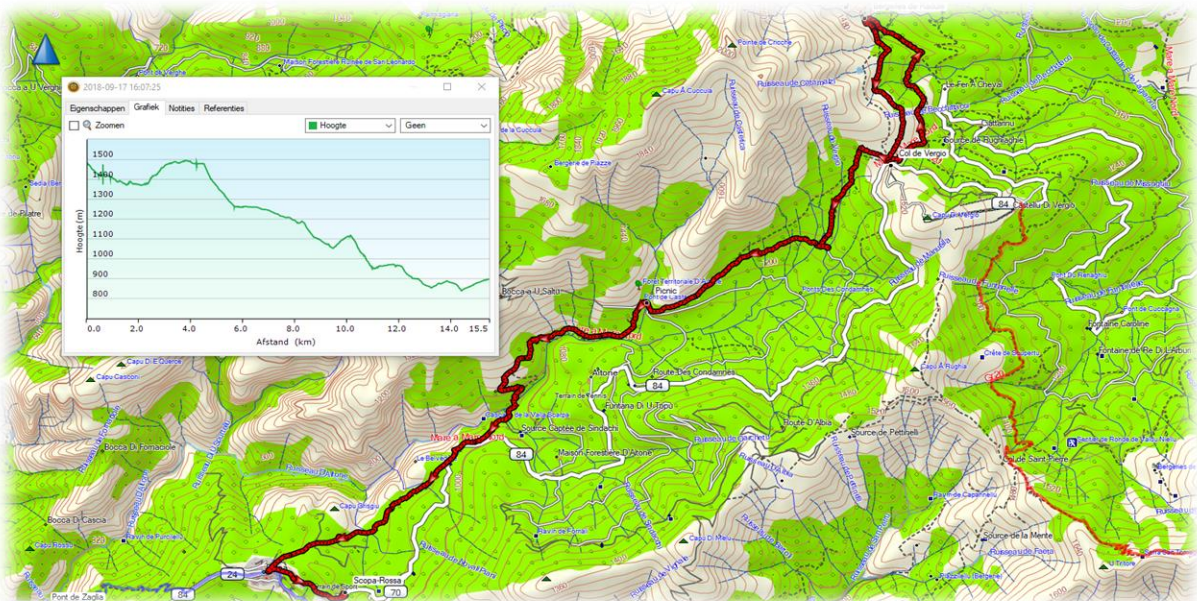

We overnachten in het bergdorpje Evisa. Er wonen minder dan 200 mensen in het dorp.

Maandag 16 september 2019

- Wandeling : Van Col Di Vergio naar Evisa via Bergerie de Radule
- Gebied : Col Di Vergio - Evisa
- Afstand : 16 km
- Stijgen : 200 m
- Dalen : 700 m
- Duur : 7 uur

Onze wandeling vertrek op de Col Di Vergio. De Col de Vergio is een bergpas op een hoogte van 1478 meter. De bergpas verbindt Albertacce in het centrale binnenland van het eiland met Evisa en Porto aan de westkust. De col vormt de hoogste geasfalteerde bergpas van het

eiland. Tezamen met de Col de Bavella, de Col Verde en Col de Vizzavona vormt hij een van de vier grote Corsicaanse bergpassen die de hoofdkam van het eiland kruisen.

De pashoogte wordt gedomineerd door een groot standbeeld van Christus Koning, een granieten monoliet van 25 ton en een hoogte van zes meter (9,5 meter inclusief de sokkel). Dit

monumentale standbeeld is het werk van een Corsicaanse beeldhouwer en werd op de col geplaatst in 1984.

Misschien zien we hier ook de boomklever. Het is de enige vogel die met evenveel gemak zowel omlaag als omhoog langs een boomstam beweegt.

We volgen eerst een stukje van de Mare a Mare Nord, dan een stukje GR 20 en dan terug een stukje van de Mare a Mare Nord.

Af en toe dient er ook wat geklauterd te worden. Op één enkele plaats kan men ook gebruik maken van vaste kettingen.

Al wie regelmatig gaat wandelen, kent uiteraard de 'GR' routes. Samen vormen ze 180.000 km aan wandelwegen doorheen heel Europa, beschreven in 250 gidsen. Maar de GR20, in Corsica, staat bekend als de strafste / tofste en zwaarste van allemaal.

Hij gaat in 15 dagetappes helemaal van Noord naar Zuid Corsica, en volgt daarbij voortdurend de hoogst mogelijke routes, tot boven de 2000 m. Het is een route van stappen en klauteren, dikwijls over paden, maar vaak ook over grote blokken, steile hellingen en rotspuin. Hij heeft een lengte van ongeveer 200 km.

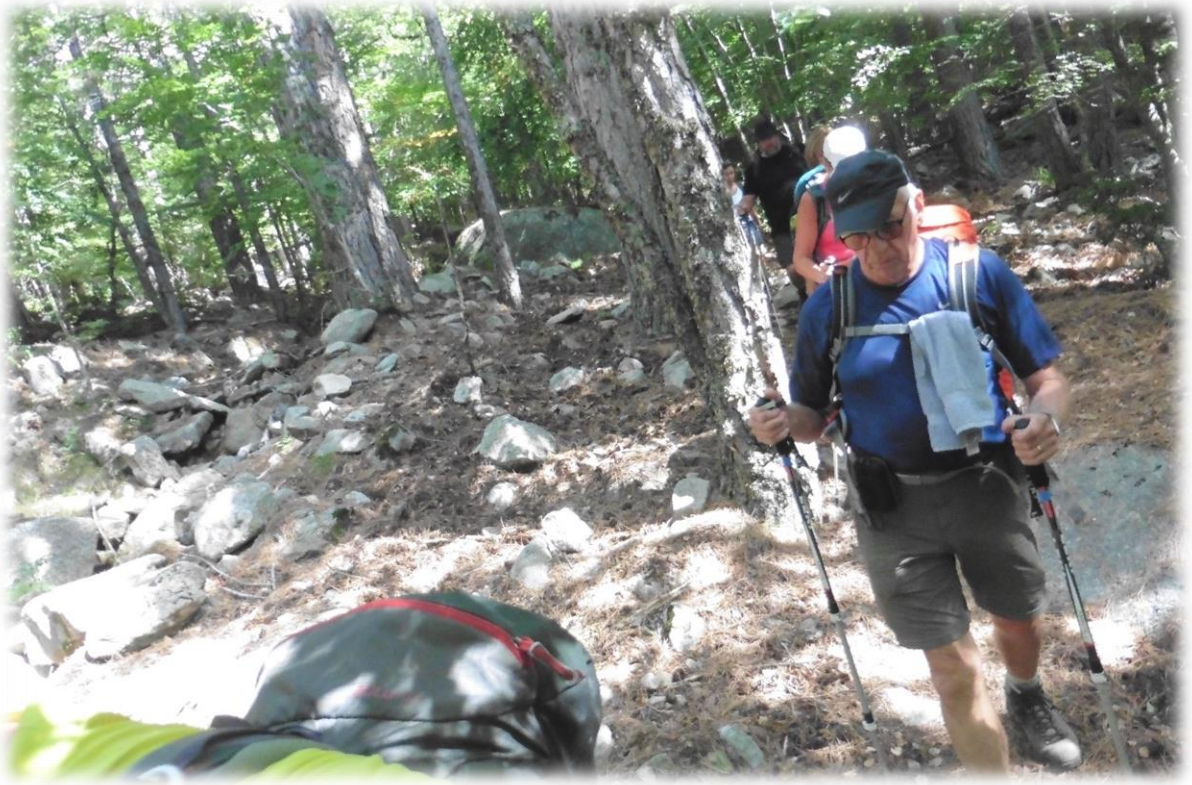
Tot en met mei kan je een dikke sneeuwlaag verwachten op de GR20. De rood-witte GR aanduidingen zijn dan vaak onleesbaar, je hebt stijgijsers, ijspikkel en touw nodig alsook

winterkledij. De hutten zijn open als noodbivak maar er is niemand aanwezig, er kan dus ook geen proviand gekocht worden. Alleen voor ervaren hooggebergte klimmers !

Af en toe moet er ook al eens onder of over een omgevallen boom geklauterd worden.

Ter hoogte van de Casterica brug kan er gezwommen worden maar het water is er wel koud.

Enkel Herbert waagt zich aan een zwempartij. En de rest keek er naar.

Regelmatig houden we even halt voor een droogje of een natje en vooral om te genieten van de omgeving.

We moeten slechts over één hangbrug tijdens deze reis. De hangbrug wiebelt wel een beetje maar ziet er nieuw en stevig verankerd uit.

We eindigen onze wandeling langs het kastanjepad waar metersdikke kastanjabomen staan. Dit is een eeuwenoud pad langs waar men het vee naar de hoger gelegen gebieden bracht.

Overall langs het pad staan er informatieborden over de kastanjabossen en het leven in het algemeen in dit gebied. In november wordt hier het beroemde kastanfefestival gehouden.

Dinsdag 17 september 2019

- Wandeling : Spelunca kloof
- Gebied : Van Marignana naar Ota, via Evisa
- Afstand : 15 km
- Stijgen : 300 m
- Dalen : 600 m
- Duur : 6 uur

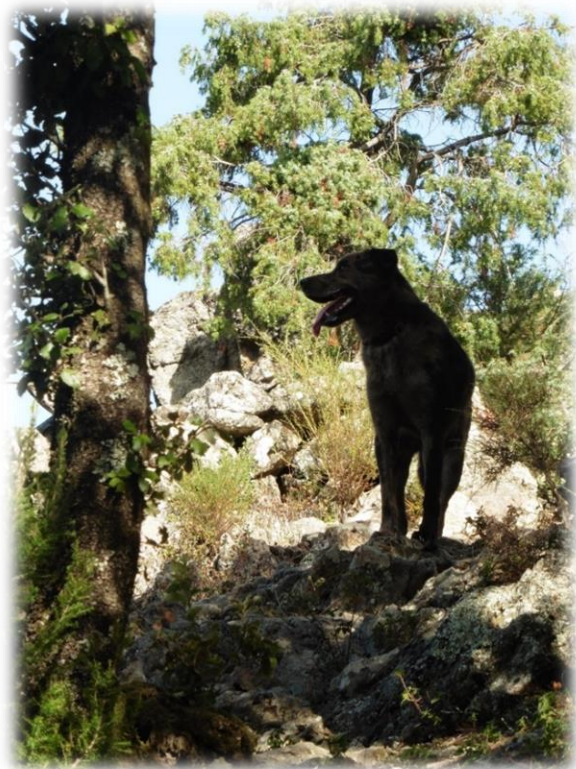
Op weg naar Marignana dient het busje even halt te houden om een kudde geiten weg te jagen.

De parochiekerk Saint-Jacques werd gebouwd in de 15de en 16de eeuw. De kerk werd meerdere keren verbouwd. Binnenin staat een houten tabernakel uit het begin van de 18de eeuw. De kerk staat geklasseerd als historisch monument.

We gaan door een bos met de bekende metersdikke kastanjabomen.

Reeds van bij ons vertrek in Marignana krijgen we het gezelschap van een hond. Hij zal ons vergezellen tot Evisa. Ik denk dat deze hond wel meerdere keren meeloopt met een groep mensen want de hond kent perfect het traject dat we volgen. Wij noemen hem Baguette.